

अध्याय ३० वा.

श्रीगणेशाय नमः । श्रीसरस्वत्यै नमः । श्रीगुरुभ्यो नमः ।
श्रीकुलदेवतायै नमः । श्रीसीतारामचंद्राभ्यां नमः ।
॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः ॥

ॐ नमोजी साईसदया । भक्तवत्सला करुणालया ॥
दर्शने वारिसी भक्त भवभया । नेसी विलया आपदा ॥ १ ॥
आरंभीं वसती निर्गुणी । तो तू भक्तभावांचिया गुणी ॥
ओवूनि आणिलासी सगुणी । संतचूडामणी साईनाथा ॥ २ ॥
निजभक्तोद्धारणकार्य । संतांसर्वदा अपरिहार्य ॥
तू तर सतवृंदाचा आचार्य । तुजसीं ही अनिवार्य तें आहे ॥ ३ ॥
जिहीं धरिले तव चरणद्वय । पावले सकळ किल्मिश लय ॥
जाहला पूर्वसंस्कारोदय । मार्ग निर्भय निष्कंटक ॥ ४ ॥
आठवूनिया आपुले चरण । येती महातीर्थींचे ब्राह्मण ॥
करिती गायत्री पुरश्चरण । पोरी पुराण वाचिती ॥ ५ ॥
संस्कारहीन अल्पशक्ति । काय आम्ही जाणूं भक्ति ॥
टाकिलें जरी आम्हां समस्तीं । साई न देती अंतर ॥ ६ ॥
जयावरी ते कृपा करिती । अचिंत्य महाशक्ति पावती ॥
आत्मानात्म विवेक संपत्ति । सर्वेचि प्राप्ति ज्ञानाची ॥ ७ ॥

साईमुखवचन लालसे । भक्तजन होऊन पिसे ।
 शब्दाशब्दांचे जोडूनि ठसे । पाहत भरवसें प्रतीति ॥ ८ ॥
 निजभक्तांचा मनोरथ । जाणे संपूर्ण साईनाथ ॥
 पुरविताही तोच समर्थ । तेणेंच कृतार्थ तद्भक्त ॥ ९ ॥
 धांव पावगा साईनाथा । ठेवितों तुझिया चरणीं माथा ॥
 विसरोनिया अपराधां समस्तां । निवारी चिंता दासाची ॥ १० ॥
 ऐसा संकटीं गांजितां । भक्त स्मरे जो साईनाथां ॥
 तयाचिया उद्विग्न चित्ता । शांतिदाता तो एक ॥ ११ ॥
 ऐसे साई दयासागर । कृपा करिते झाले मजवर ॥
 तेणेंच वाचकां झाला हा सादर । ग्रंथ मंगलकारक ॥ १२ ॥
 ना तरी माझा काय अधिकार । कोण हें कार्य घेता शिरावर ॥
 ज्याचा तोच निरवता असल्यावर । कायसा भार मजवरता ॥ १३ ॥
 असतां मद्वाचाप्रकाशक । साई समर्थ ज्ञानदीपक ॥
 अज्ञान तम विध्वंसक । किमर्थ साशंक असावें ॥ १४ ॥
 त्या दयाघन प्रभूचा भरवसा । तेणें न वाटला श्रम अणुमात्रसा ॥
 पुरला माझे मनीचा धिंवसा । कृपाप्रसाद हा त्याचा ॥ १५ ॥
 ही ग्रंथरूपी संतसेवा । माझ्या पूर्वपुण्याईचा ठेवा ॥
 गोड करून घेतली देवा । धन्य देवाचा तेणें मी ॥ १६ ॥
 गताध्यायीं जाहलें श्रवण । नाना परीचे दृष्टांत देऊन ॥
 कैसें भक्तांस बोधप्रदान । साई दयाघन करीत ते ॥ १७ ॥
 आतां प्रकृताध्यायीं ही एक । सप्तश्रृंगी देवीचे उपासक ॥
 तयाचे हें गोड कथानक । आनंददायक परिसिजे ॥ १८ ॥

देवदेवी निज भक्तांप्रती । कैसे निरविती संतांहातीं ॥
 ही तरी एक चमत्कृती । सादर चित्तीं अवलोका ॥ १९ ॥
 महाराजांच्या कथा बहुत । एकाहून एक अद्भुत ॥
 हीही कथा श्रवणोचित । सावचित्त परिसावी ॥ २० ॥
 कथा नव्हे हें अमृतपान । येणें पावाल समाधान ॥
 कळोन येईल साईचें महिमान । व्यापकपण ही तैसेंच ॥ २१ ॥
 चिकित्सक आणि तर्कवादी । इहीं न लागावें यांच्या नादीं ॥
 येथें नाहीं वादावादी । प्रेम निरवधी पाहिजे ॥ २२ ॥
 ज्ञानी असून व्हावा भाविक । श्रद्धाशील विश्वासूक ॥
 किंवा संताघरींचा पाइक । इतरां या माईक काहण्या ॥ २३ ॥
 हा साईलीला कल्पतरू । निर्विकल्प फलपुष्प धरू ॥
 असेल भक्त भाग्याचा सधरू । तोचि उतारू ये तळीं ॥ २४ ॥
 एकाहो कथा परम पावनी । परमार्थिया मोक्षदानी ।
 सकळ साधनां पोटीं मुखरणी । कृतकल्याणी सकळिकां ॥ २५ ॥
 सहजें जडजीवोद्धारण । तें हें साईकभामृतपान ॥
 प्रापंचिकाचें समाधान । मोक्षसाधन मुमुक्षुवां ॥ २६ ॥
 करितां एक कल्पना एथ । पावे आणीक कल्पनातीत ॥
 म्हणोन हेमाड होऊनि विनीत । श्रोतयां पालवीत श्रवणार्थ ॥ २७ ॥
 ऐसी एकेक कथा कथितां । वाढेल लीलारसास्वादता ॥
 होईल समाधान भवद्वार्ता । साईसमर्थता ती हीच ॥ २८ ॥
 जिल्हा नाशीक ग्राम वणी । काकाजी वैद्य नामक कोणी ॥
 असती तेथें वास्तव्य करुनी । उपाध्ये ते स्थानीं देवीचे ॥ २९ ॥

देवीचें नाम सप्तशृंगी । उपाध्ये अस्थिर अंतरंगी ॥
 अनेक दुर्घर आपत्ति प्रसंगी । संसारसंगी गांजले ॥ ३० ॥
 येतां कालचक्राचा फेरा । मन हें भोंवे जैसा भोंवरा ॥
 देहही धांवे सैरावैरा । शांति क्षणभरा लाधेना ॥ ३१ ॥
 तेणें काकाजी अति दुःखित । जाऊनियां देउळा आंत ॥
 देवीपार्शीं करुणा भाकित । चिंता विरहीत व्हावया ॥ ३२ ॥
 मनोभावें केला धांवा । देवी ही तुष्टली पाहूनि भावा ॥
 तेच रात्रीं दृष्टांत व्हावा । श्रोतीं परिसावा नवलावा ॥ ३३ ॥
 देवी सप्तशृंगी आई । काकाजीच्या स्वप्नीं येई ॥
 म्हणे तूं बाबापार्शीं जाई । मन होईल सुस्थिर ॥ ३४ ॥
 ह्या बाबा कोठील कवण । करील देवी स्पष्टीकरण ॥
 म्हणवून काका जें उत्कंठित मन । नयनोन्मीलन पावले ॥ ३५ ॥
 जिज्ञासा ती तैसीच राहिली । स्वप्नवृत्ति तात्काळ मावळली ॥
 काकाजीनें बुद्धि चालविली । 'बाबा' जें वदली ते कोण ॥ ३६ ॥
 असतील 'बाबा' त्र्यंबकेश्वर । काकाजी मनीं हाच निर्धार ॥
 निघाले घेतलें दर्शन सत्वर । राहीना अस्थिरता मनाची ॥ ३७ ॥
 काकाजीनें दहा दिवस । त्र्यंबकेश्वरीं केला वास ॥
 अखेरपर्यंत राहिला उदास । मनोछास लाधेना ॥ ३८ ॥
 जाईना मनाची दुश्चितता । शमेना तयाची चंचलता ।
 दिवसेंदिवस वाढे उद्विग्नता । निघाला मागुता काकाजी ॥ ३९ ॥
 नित्य प्रातःस्नान करी । रुद्रावर्तन लिंगावरी ॥
 संतत धार अभिषेक धरी । परी अंतरीं अस्थीर ॥ ४० ॥

पुनश्च जाऊनि देविद्वारीं । वदे कां धाडिलें त्र्यंबकेश्वरीं ॥
 आतां तरी मज स्थीर करी । या येरझारी नको गे ॥ ४१ ॥
 एणें परी अति काकळुती । धांवा करी तो देवीप्रती ॥
 देवी त्या दर्शन दे रातीं । वदे दृष्टांतीं तयातें ॥ ४२ ॥
 म्हणे मी जे बाबा वदत । ते शिरडीचे साई समर्थ ॥
 त्र्यंबकेश्वरीं गमन किमर्थ । केलें कां निरर्थक कळेना ॥ ४३ ॥
 कोठें शिरडी कैसें जावें । बाबा हे न आपणा ठावे ॥
 आतां हें जाणें कैसें घडावें । नकळे व्हावें कैसें कीं ॥ ४४ ॥
 परी जो संतचरणीं रत । मनीं धरी दर्शन हेत ॥
 संतचि काय परी अनंत । सदिच्छा पुरवीत तयाची ॥ ४५ ॥
 जो जो संत तो तो अनंत । नसे लवलेश भेद उभयांत ॥
 किंबहुना उभय मानणें हेंचि द्वैत । संतां अद्वैत अनंतीं ॥ ४६ ॥
 चालून जाईन संतदर्शना । स्वेच्छा पुरवीन मनीची कामना ॥
 ही तों केवळ अभिमान वलगना । अघटित घटना संतांची ॥ ४७ ॥
 विना आलिया संतांच्या मना । कोण जाईल तयांचें दर्शना ॥
 आश्चर्य तयांच्या सत्तेविना । पान हालेना वृक्षाचे ॥ ४८ ॥
 जैसी जयाची दर्शनोत्कंठा । जैसा भाव जैसी निष्ठा ॥
 सानंदानुभव पराकाष्ठा । भक्तश्रेष्ठा लाधते ॥ ४९ ॥
 कैसें जावें साई दर्शना । इकडे काकाजीस ही विवंचना ॥
 तिकडे तयांचा शोधीत ठिकाणा । पातला पाहुणा शिरडीचा ॥ ५० ॥
 पाहुणा तरी काय सामान्य । अवध्यापरीस जो बाबास मान्य ॥
 जयाच्या प्रेमास तुळेना अन्य । अधिकार ही धन्य जयाचा ॥ ५१ ॥
 माधवराव नामाभिधान । देशपांडेपणाचें वतन ॥
 बाबांपाशीं अति लडिवाळपण । चालेना आन कवणाचें ॥ ५२ ॥

सदा सर्वदा प्रेमाचें भांडण । अरे तरेचें एकेरी भाषण ॥
 पोटच्या पोरामम प्रेम विलक्षण । पातला तत्क्षण वणीस ॥ ५३ ॥
 बाळास जंव जाहलें दुखणें ॥ आईनें देवीस घातलें गाऱ्हाणें ॥
 तुझ्या ओटींत घातलें हें तान्हें । तारणें मारणें तुजकडे ॥ ५४ ॥
 बाळ माझें बरें होतां । चरणावरी घालीन तत्वतां ॥
 एणेंपरी देवीस नवसितां । लाधली आरामता बाळास ॥ ५५ ॥
 वैद्य काय देव काय । कार्य उरकतां विसर होय ॥
 विपत्कालींच नवसाची सय । पावे जंव भय न फेडितां ॥ ५६ ॥
 कित्येक वर्षे महिने दिवस । लोटले विसरले केलेला नवस ॥
 अंतीं मातेनें अंत समयास । माधवरावांस विनविलें ॥ ५७ ॥
 बहुता वर्षांचा हा नवस । फेडतां फेडतां आले हे दिवस ॥
 बरवी न दीर्घसूत्रता बहुवस । जाई गा दर्शनास देवीच्या ॥ ५८ ॥
 तैसेंच मातेच्या दोनी स्तनांस । खांडकें पडूनि त्रासली असोस ॥
 होऊनिया बहु दुःसहक्लेश । आणीकही देवीस नवसिलें ॥ ५९ ॥
 येतें माते लोटांगणीं । तारिसील जरि या यातनांतूनी ॥
 रौप्य स्तनद्वय तुजवरुनी । ओवाळूनि बाहीन ॥ ६० ॥
 तोही नवस राहिला होता । फेडूं फेडूं म्हणतां म्हणतां ॥
 तोही आठवळा मातेच्या चित्ता । देहावसानता समयास ॥ ६१ ॥
 देऊनि बब्यांस याचीही आठवण । फेडीन म्हणून घेऊनि वचन ॥
 माता होऊनिया निर्वासन । गेली समरसोनें हरिचरणीं ॥ ६२ ॥
 पुढें मग जाऊं जाऊं म्हणतां । दिवस महिने वर्षे लोटतां ॥
 माधवरावास जाहली विस्मरणता । नवस फेडितां राहिले ॥ ६३ ॥

षण्णंपरी वरें तीस । होतां काय घडलें शिडींस ॥
 ज्योतीषी एक करीत प्रवास । त्याच स्थानास पातला ॥ ६४ ॥
 ज्योतिर्विद्येचें ज्ञान गहन । जाणे भूतभविष्यवर्तमान ॥
 अनेक जिज्ञासू तृप्त करून । वाह्या मिळवून राहिला ॥ ६५ ॥
 श्रीमंत केशवरावजी बुद्धी । आदी करून बहुतांच्या गोष्टी ॥
 चर्तवूनि सकळांची संतुष्टी । उठा उठी संपादिली ॥ ६६ ॥
 माधवरावांचा कनिष्ठ भ्राता । बापाजी अपुलें भविष्य पुसतां ॥
 ज्योतिषी तो जाहला वर्तविता । देवीची अपसन्नता तयावर ॥ ६७ ॥
 म्हणे मातेनें केलेले नवस । तिच्या देहांताच्या समयास ॥
 तिणें तुझिया ज्येष्ठ बंधूस । फेडावयास आज्ञापिलें ॥ ६८ ॥
 ते न फेडितां आजवरी । नडा देते देवी भारी ॥
 माधवराव येतां घरीं । बापाजी सारी कथी कथा ॥ ६९ ॥
 माधवरावांस पटली खूग । सुवर्णकार आमंत्रून ॥
 करविले दोन रौप्य स्तन । गेले कीं घेऊन मशीदी ॥ ७० ॥
 घालूनि बाबांस लोटांगण । पुढें ठेऊन दोनी स्तन ॥
 वदते झाले बाबांलागून । म्हणती घ्या फेडून ते नवस ॥ ७१ ॥
 तूंच अमुची सप्तशृंगी । तूंच देवी आम्हांलागी ॥
 ही घे वाचादत्त देणगी । घेऊनि उगी रहावें ॥ ७२ ॥
 बाबा वदती प्रत्युत्तरीं । जाऊनि सप्तशृंगीच्या मंदिरीं ॥
 वाहे तिचीं तीस चरणावरी । स्तनें हीं साजिरीं निजहस्तें ॥ ७३ ॥
 पडता ऐसा बाबांचा आग्रह । माधवरावाच्या मनाचाही ग्रह ॥
 तैसाच होऊनि सोडिलें गृह । जाहला निग्रह दर्शनाचा ॥ ७४ ॥
 घेतलें बाबांचें दर्शन । प्रार्थिलें शुभ आशिर्वचन ॥
 करोनि उदी प्रसन्न ग्रहण । अनुज्ञा घेउन निघाले ॥ ७५ ॥

आले पहा ते सप्तशृंगीस । लागले कुलोपाध्याय शोधावयास ॥
 सुदैवें काकाजीचेंच गृहास । अनायास प्राप्त ते ॥ ७६ ॥
 काकाजीच्या उत्कंठा पोटीं । शीघ्र व्हावी बाबांची भेटी ॥
 तोंच ही माधवरावांची गाठी । हें काय गोठी सामान्य ॥ ७७ ॥
 आपण कोण कोठील पुसतां । शिर्डीहूनचि आले समजतां ॥
 काय त्या आनंदा पारावारता । पडली उभयतां मिठीच ॥ ७८ ॥
 ऐसे ते दोघे प्रसन्नचित्त । साईलीला गात गात ॥
 पूर्ण होतां नवसकृत्य । उपाध्ये निघत शिरडीतें ॥ ७९ ॥
 माधवरावासारखी सोबत । तीही लाधली ऐसी अकल्पित ॥
 उपाध्येवुवा आनंदभरित । मार्ग लक्ष्मीत शिरडीचा ॥ ८० ॥
 नवस फिटतां शीघ्रगती । दोघे पातले शिरडी प्रती ॥
 येतांच साईदर्शना निघती । परम प्रीती प्रोत्कंठा ॥ ८१ ॥
 आधीं जैसी मनाची आवडी । तैशाच पाउलीं निघाले तातडीं ॥
 पातले काकाजी गोदेथडीं । जेथून शिरडी सन्निध ॥ ८२ ॥
 पुजारी वंदी बाबांचे चरण । करीत सजल नयनीं स्नपन ॥
 होऊनि दर्शन सुख संपन्न । चित्त प्रसन्न जाहलें ॥ ८३ ॥
 देवीचा दृष्टांत होता यदर्थ । दृष्टी देखतां ते बाबासमर्थ ॥
 काकाजी सुखावले यथार्थ । पुरला मनोरथ त्यांचा ॥ ८४ ॥
 असो काकाजी सुखसंपन्न । दर्शनसेवनें चित्त प्रसन्न ॥
 जाहले खरेंच निश्चित मन । कृपाघन वर्षणें ॥ ८५ ॥
 हरपलें मनाचें चंचलपण । स्वयें जहाले विस्मायापन्न ॥
 आपणासचि पुसती आपण । काय विलक्षण ही करणी ॥ ८६ ॥
 नाहीं कांहीं बदले वचन । नाहीं प्रश्न समाधान ॥
 नाहीं दिधलें आशिर्वचन । केवळ दर्शन सुखदाई ॥ ८७ ॥

माझी चंचल चित्तवृत्ति । केवळ दर्शन पावली निवृत्ति ॥
 लाधली अलौकिक सुखसंवित्ति । दर्शनमहती या नांव ॥ ८८ ॥
 साईपायी जडली दृष्टी । तेणें वाचेस पडली पिठी ॥
 कर्णी परिसतां बाबांच्या गोष्टी । आनंद पोटीं न समाये ॥ ८९ ॥
 उपाध्येबुवा निजभावेसीं । शरण गेले समर्थासीं ॥
 पावते झाले निज सुखासी । विसरले वृत्तीस पूर्वींल ॥ ९० ॥
 ऐसे काकाजी बारा दिवस । राहते झाले तें शिरडीस ॥
 होऊनिया सुस्थिरमानस । सप्तशृंगीस परतले ॥ ९१ ॥
 स्वप्नांसही लागे काळ । उषःकाल वा प्रातःकाळ ॥
 तेव्हां जीं पडती तीं तींच सरळ । स्वप्नें निर्फळ तदितर ॥ ९२ ॥
 ऐसी सार्वत्रिक प्रसिद्धी । परी या शिरडीच्या स्वप्नांची सिद्धी ॥
 पडोत तीं कुठें आणी कधीं । भक्तां अबाधित अनुभव ॥ ९३ ॥
 ये अर्थींची अल्प वार्ता । सादर करितों श्रोतयां करितां ॥
 कौतुक वाटेल परम चित्ता । श्रवणोल्लासता वाढेल ॥ ९४ ॥
 दोनप्रहरीं एके दिवशीं । बाबा वदती दीक्षितां पाशीं ॥
 टांगा घेऊन जा रहात्यांसी । खुशाल भाऊसीं घेऊन ये ॥ ९५ ॥
 जाहले कीं दिवस बहुत । भेटावयाची मनीं आर्त ॥
 म्हणार्वे बाबांनीं तुम्हाप्रत । भेटीप्रीत्यर्थ बोलाविलें ॥ ९६ ॥
 करुनिया आज्ञाभिवंदन । दीक्षित गेले टांगा घेऊन ॥
 खुशालभाऊ भेटले तत्क्षण । निवेदिलें प्रयोजन आगमनार्चें ॥ ९७ ॥
 ऐकूनिया बाबांचा निरोप । खुशालभाऊंस आश्चर्य अमूप ॥
 म्हणती हाच उठलों घेऊन झोंप । झोंपेंत आज्ञापत हेंचि मज ॥ ९८ ॥

आतांच मीं दुपारा जेउनी । करीत असतां आराम शयनीं ॥
 डोळ्यास डोळा लागतां क्षणीं । बाबाही स्वप्नीं हेंच वदत ॥ ९९ ॥
 म्हणाले आतांच शिरडीस चल । माझीही इच्छा जाहली प्रबळ ॥
 करूं काय घोडें न जवळ । मुलास कळवाया धाडिलें ॥ १०० ॥
 मुलगा वेशीच्या बाहेर पडला । तोंच हा अपुला टांगा आला ॥
 दीक्षित विनोदें म्हणती तयाला । तदर्थच मजला आज्ञापिलें ॥ १०१ ॥
 आतां स्वयें येत असला तर । टांगा बाहेर आहे तयार ॥
 मग ते शिरडीस आनंदनिर्भर । दीक्षितां बरोबर पातले ॥ १०२ ॥
 तात्पर्य खुशालभाऊ भेटले । बाबांचेही मनोरथ पुरले ॥
 खुशालभाऊही बहु गहिवरले । पाहून या लीलेस बाबांच्या ॥ १०३ ॥
 एकदां एक पंजाबी ब्राह्मण । रामलाल नामाभिधान ॥
 मुंबईमध्ये वसतां जाण । बाबांनीं स्वप्न दिलें तया ॥ १०४ ॥
 दिङ्-चायु रविवरुणादि देवता । यांच्या अनुग्रहांचिया सत्ता ॥
 बाह्यांतःकरण विषयग्राहकता । जागरितता त्या नांव ॥ १०५ ॥
 विरमे जंव सकल इंद्रियगण । होई जाग्रत्संस्कार प्रबोधन ॥
 ग्राह्य ग्राहक रूपें स्फुरण । असें हें लक्षण स्वप्नाचें ॥ १०६ ॥
 त्याचें स्वप्न तों विलक्षण । ठावें न बाबाचें रूप लक्षण ॥
 पूर्वीं कधीं नाहीं दर्शन । 'मजकडे येऊन जा' म्हणत ॥ १०७ ॥
 आकृतीवरून दिसले महंत । परीं न ठावें ते कोठे वसत ॥
 रामलाल होऊन जागृत । विचाराकुलित जाहला ॥ १०८ ॥
 जावें ऐसे वाटलें मना । पत्ता नाहीं ठाव ठिकाणा ॥
 परीं जो बोलवी तयासी दर्शना । तयाची रचना तो जाणे ॥ १०९ ॥

मग तेच दिवशीं दुपारीं । सहज रस्त्यानें मारितां फेरी ॥

छवीं एके दुकानावरी । पाहूनि अंतरीं चमकला ॥ ११० ॥

स्वप्नीं जें रूप दिसलें तयाला । तेंच तें गमलें रामलालाळा ॥

विचारपूस कराया लागला । दुकानदाराला तात्काळ ॥ १११ ॥

लक्ष लावून छवी पाहे । कोण कोठील आहेत हो हे ॥

कळतां हा साई शिरडींत राहे । स्वस्थ राहे रामलाल ॥ ११२ ॥

पुढील पत्ता पुढें लागला । रामलाल शिरडीस गेला ।

बाबांचिया निर्वाणकाला । पर्यंत राहिला त्यां पार्शी ॥ ११३ ॥

अपुल्या भक्तांचे पुरवावे हेत । आणावें तयांस दर्शनार्थ ॥

पुरवावे स्वार्थ वा परमार्थ । हेचि मनोरथ बाबांचे ॥ ११४ ॥

नातरी ते अवाप्त काम । स्वयें सर्वदा निष्काम ॥

निःस्वार्थ निरंहकार निर्मम । भक्त कामिक अवतार ॥ ११५ ॥

क्रोध ज्याचा घेईन वारा । द्वेषास जेथें न लभे थारा ॥

डोळां न देखे जो उदरंभरा । साधू खरा तो समजावा ॥ ११६ ॥

सर्वांठायीं प्रेम निःस्वार्थ । हाच ज्याचा परमपुरुषार्थ ॥

वेंची न धर्म विषयाव्यतिरिक्त । वाचा ही व्यर्थ पळभरी ॥ ११७ ॥

सारांष माझा धरुनि हात । लिहिवून घेतां हें निज चरित ॥

भक्ती व्हावें निजस्मरणरत । हेंचि की इंगित येथील ॥ ११८ ॥

म्हणवूनि हेमाड अति विनीत । नित्य श्रोतयां हेंचि विनवीत ॥

होऊनि श्रद्धा भक्तिसमन्वित् । साई सच्चरित परिसावें ॥ ११९ ॥

तेणें मनास होईल शांती । उपजेळ व्यसन मग्ना उपरती ॥

जडेल साईचरणीं भक्ती । भव निर्मुक्ती दायक ॥ १२० ॥

असो पुढील अध्यायीं आतां । संन्यासी विजयानंदाची कथा ॥
जयास मानससरासी जातां । लाधली निर्मुक्तता निजपदीं ॥ १२१ ॥

भक्त मानकर बाळाराम । त्याही तैसाच दिधला विश्राम ॥
तोच नुलकर मेघाचा काम । पुरवी प्रकाम साईनाथ ॥ १२२ ॥

व्याघ्रासारखा क्रूर प्राणी । त्याही दिधला ठाव चरणीं ॥
ऐसी अगाध साईची करणी । श्रवणा पर्वणी महोत्सव ॥ १२३ ॥

इति श्री संतसज्जन प्रेरिते । भक्त हेमाडपंत विरचिते ॥
श्रीसाईसमर्थसच्चरिते । नवसादिकथा कथनं नाम ॥
त्रिंशत्तमोध्यायः संपूर्णः ॥

॥ श्री सद्गुरु साईनाथार्पणमस्तु । शुभं भवतु ॥